

ZABIJÁK

Jonathan Kellerman

ZABIJÁK

Jonathan Kellerman

2014

Copyright © 2014 by Jonathan Kellerman
Translation © 2014 by Zuzana Pernicová
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být elektronicky šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu KILLER
přeložila Zuzana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Hana Pušová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2014

ISBN 978-80-7498-034-3

Zvláštní poděkování Vicki Greeneové

1

„Nezastřelím vás, doktore Delaware. I když bych měla.“

Jak na něco takového správně zareagovat?

„Jé, díky, vážím si vaší ohleduplnosti.“

„Doufám, že si to nerozmyslíte.“

„Hmm. To zní, jako byste... byla ve vražedné náladě.“

Když si nejste jisti, neříkejte nic. Já jsem při své práci na pochybách dnes a denně, ale je to rada, která se občas hodí každému.

Přehodil jsem si nohu přes nohu, abych působil ležérně, a dál jsem na tu osobu, která mi právě pohrozila smrtí, upíral pohled. Oplácela mi ho naprosto nevzrušeně. V bezvýrazných hnědých očích jí neprokmitl ani náznak výčitek svědomí. Právě naopak – čišela z nich mrazivá spokojenost.

Takovou strašidelnou, mrtvolnou sebejistotu jsem zvyklý vídat u psychopatů zamčených ve věznicích s nejvyšší ostra-

hou. Ale žena naproti mně měla naprosto čistý trestní rejstřík.

Neprojevovaly se u ní žádné varovné příznaky. Netrpěla bludy ani imperativními halucinacemi, nevykazovala bizarní chování ani prudké změny nálad, jak tomu bývá u lidí, kteří mají hodně porouchané vedení. Nesálal z ní nadbytek testosteronu, který vede k násilnickým sklonům.

O testosteronu u ní sotva mohla být řeč.

Jmenovala se Constance Sykesová a nechávala se oslovovat Connie. Bylo jí čtyřiačtyřicet, byla střední postavy, měla prošedivělé blond vlasy, pohlednou hranatou tvář, příjemný hlas a dokonalé držení těla. Ve škole bývala premiantka, pořád samé jedničky, studium s vyznamenáním, bakalářský titul z chemie, pak doktorát na prestižní lékařské fakultě, stáže ve špičkových zdravotnických zařízeních a atestace z patologie.

Momentálně ve Valley vlastnila a provozovala malou soukromou laboratoř, specializovanou na testy na pohlavně přenosné choroby a neobvyklé infekce, vozila se lexusem a bydlela v domě, který byl pro jednoho člověka značně předimenzovaný. Většina lidí by ji označila za bohatou; ona sama se popsala jako „dobře zajištěná“.

Kdykoli jsem ji viděl, dnešní ráno nevyjímaje, byla hezky upravená a měla na sobě nevtíravě módní oblečení. Nosila šperky, ale zažil jsem, že si po chvíli náramek, brož a náušnice sundala a dívala se na ně jako na podivnosti, které právě vyplavilo moře. Pak si je zase nasadila a mračila se přitom, jako by jí péče o vzhled lezla na nervy, ale patřila k povinnostem, před kterými neuhýbá.

Byla to poněkud problematická osobnost, ale toho, co přišlo, bych se ani v nejmenším nenadál.

Connie Sykesová sama sebe označovala za samotářku a zřejmě jí naprosto vyhovovalo, že od chvíle, kdy odešla z domova studovat na univerzitu, s nikým nežije. Suše mě informovala, že se o sebe umí postarat přímo expertně a že nikdy nepotřebovala a nechtěla, aby jí do života vstoupil někdo další, a ani si to neuměla představit

Dokud se neobjevilo „to děcko“.

Nepočala ho ani neporodila, ale *chtěla* ho, měla pocit, že si ho *zaslouží*, a neváhala investovat značné úsilí a finanční prostředky, aby ho *získala*.

Její snaha byla od počátku odsouzena k nezdaru, i kdyby mě nebylo. Jenže právě já jsem dostal zapláceno za vypracování odborného posudku k jejímu případu a Connie se zrovna dozvěděla, že neuspěla, a potřebovala na někoho svalit vinu, protože nebyla zvyklá prohrávat.

Sice zbytečně roztočila kolotoč bolesti, ale bylo mi jí svým způsobem líto. Můj nejlepší kamarád, homosexuální detektiv z oddělení vražd, popisuje psychology jako skalní pozitivisty. („*Zapomeň na doktora Ne. Ty jsi doktor Ano-žádný-problém.*“) Samozřejmě má pravdu. Kdyby si terapeuti libovali v odříkání a zákazech, dali by se na kněžskou dráhu nebo by kandidovali v politice.

Říkal jsem si, že jestli mi Connie Sykesová zavolá, budu se snažit, abych jí byl oporou a uhladil ostré hrany.

Nezavolala. Prostě se mi objevila za dveřmi. Měl jsem zrovna volnou chvíli, a tak jsem ji zavedl do své pracovny.

Vešla dovnitř a usadila se na omšelém gauči potaženém kůží stejně jako poprvé – na samém krajíčku, záda rovná

jako pravítko. Sundala si brýle, uložila je do pevného koženého pouzdra a to schovala do kvalitní italské kabelky. Usmála se na mě.

„Dobré ráno,“ pozdravil jsem ji.

„Je ještě ráno?“ opáčila.

Pak se jí úsměv z tváře vytratil, odkašlala si, jako by se chystala pronést předem nacvičený projev, a oznámila mi, že mě nezastřelí. I když by měla.

Přešel jsem to mlčením a snažil se působit jaksepatří klidně, zatímco naše pohledy spolu tančily tango.

Connie Sykesová uhnula očima jako první, urovnala si černé gabardénové kalhoty a pohládila kabelku z kůže v barvě whisky. Poklepala na ni, přejela prstem vybouleninu, nasadila široký úsměv a vyčkávala.

Komička, která čeká, jestli publikum pochopilo narážku.

Naznačovala, že si přinesla zbraň.

Dál objížděla prstem bouli na kabelce a ve mně zatrnulo, útroby se mi stáhly a nejspíš mi úlek probleskl i ve tváři.

Connie Sykesová se zasmála. Pak vstala, vyšla z pracovny a kráčela chodbou pryč.

Vždycky pacienty vyprovázím až k domovním dveřím. Tuhle ženu jsem nechal, ať si najde cestu sama. Zamkl jsem dveře pracovny a tiskl ucho k dubovému dřevu, dokud jsem neuslyšel, jak vstupní dveře klaply.

Ještě nějakou dobu jsem zůstal v pracovně. Panák whisky Chivas mi nepomohl, ale tok času a veletok racionálního zdůvodňování ano, a tak jsem nakonec sám sebe přesvědčil, že Connie jenom potřebovala upustit páru. Vzhledem k tomu, jak dlouho už pro soud pracuju, je s podivem, že se mi něco podobného nestalo už dávno.

Během následujících deseti dnů se mi neozvala, nezahlédl jsem ji potloukat se kolem domu ani jsem neobdržel žádné nenávislné anonymní dopisy či podivné telefonické vzkazy, a tak jsem si řekl, že bych měl na celou záležitost zapomenout.

Nezapomněl jsem ovšem na právní bitvu, která ke mně Connii Sykesovou přivedla. A i když jsem doufal, že mě časem vytěsní z mysli jako hořkou vzpomínku, obával jsem se, že hněv a zármutek z ní hned tak nevyprchají.

Pokud vůbec někdy.

2

Na začátku rozvodového řízení vyrazí někteří lidé do útoku jako býk do arény, dychtiví roznést protivníka na kopytech. Jiní předstírají dobré úmysly a odsunou útok na později. Malá část lidí si uchová slušnost, ale obvykle se rozpoutá gerilová válka.

Soupeři, kteří mají děti, se na ně často vášnivě upnou. A to včetně těch, kterým na rodičovství moc nezáleží – zničehonic lžou a dušují se, že ano. Přiznat, že jsou vám děti ukradené – veřejně se svěřit s tím, že už roky sníte o tom, že se na celý slavný rodinný život vykašlete –, by totiž znamenalo porušit řadu společenských norem.

Nejlhostejnější rodiče často bojují nejtvrději, protože jim záleží pouze na vítězství.

Při opravdu ošklivých rozvodech se z dětí stávají ruční granáty. Padají obvinění ze zanedbávání, týrání a zneužívání, většinou smyšlená. Jenže když jde o děti, musí se prověřit všechno. Právě v takových případech hledají soudy moudrost u lidí, jako jsem já.

Můj profesní život má ovšem ještě jednu stránku – pracuji s poručíkem Milem Sturgisem na řešení obzvláště ošklivých vražd.

To bývá většinou snazší.

Když jsem odešel ze Západní dětské kliniky a otevřel si soukromou praxi, vyhýbal jsem se případům, kde šlo o svěření dítěte do péče, a dokonce jsem odmítal klienty, u kterých třeba jen vzdáleně hrozilo, že se zapletou do právních tahanic, a posílal jsem je jinam. Věděl jsem, že práce pro soud je lukrativní, ale měl jsem své vlastní až dost a znalí kolegové popisovali celý ten systém jako nevypočitatelný binec spíchnutý bandou pitomců a sadistů.

Prý že jde o zájmy dítěte, to tak.

Já si na svou práci nemohl stěžovat, většinou ke mně mílí lidé vodili v podstatě milá děcka s potížemi, které byly řešitelné v krátkodobém horizontu. Takové ty případy, u nichž si člověk může připadat jako hrdina – komu by se to nelíbilo?

Jenže pak se z jednoho dítěte, které ke mně už nějakou dobu docházelo, znenadání stal soudní případ. Čtyřletou Amy vychovávala svobodná matka a počínala si dobře, jen si ke mně chodila pro rady ohledně kázně a rozvíjení Amyiných schopností. Tichá holčička vděčila za svoje zrození vztahu na jednu noc a svého otce v životě neviděla – byl to washingtonský policista, kterého vyhodili za braní úplatků a podezírali z ledačeho ještě horšího.

Zmíněný otec se v Amyině životě vůbec nevyskytoval a nikdy na dítě nezaplatil ani cent. Amyina matka si sice za-

žádala o alimenty, ale netlačila na pilu, protože s penězi vycházela a současný stav jí vyhovoval.

Pak jednoho večera zazvonil zvonek a otec stál za dveřmi. Pokusil se ji obejmout a dát jí pusy a pak jí se samolibým úšklebkem strčil pod nos žádost o střídavou péči. Nedávno se rozvedl a zamítli mu styky s dalšími dvěma dětmi. Po vyhazovu od policie pracoval jen nárazově a dospěl k závěru, že „je načase začít se dceři věnovat. Vždyť se mi dokonce trochu podobá.“

Možná byste čekali, že nebude mít sebemenší šanci proboxovat se Amy do života. Jenže to neznáte ty pitomce a sadisty.

„Tatínek“ si najal agresivního právníka a ten sehnal psycholožku, jejíž užvaněná zpráva důrazně doporučovala střídavou péči půl na půl, kvůli níž by musela Amy týden co týden letecky pendlovat mezi Los Angeles a Spokane. To vše pochopitelně mělo být „z psychosociálního hlediska v nejlepším zájmu dítěte“.

Autorka toho brilantního opusu, žena jménem Joan Mortová, se s Amy ani její matkou v životě neviděla a vycházela jen „z dobře zdokumentovaných výzkumných údajů potvrzujících škodlivé účinky absence otce, a to zejména u prepubertálních dívek“.

Amyina matka musela už tak šetřit, aby dceři zaplatila terapii, a tak jsem případ vzal zadarmo a sepsal vlastní posudek. Soudce patřil k lidem, kteří opravdu čtou, co jim přistane na stole, a vyžádal si schůzku s právními zástupci a experty obou zúčastněných stran.

Setkal jsem se s doktorkou Joan Mortovou na chodbě v soudní budově. Byla to už postarší žena, která měla všechna potřebná osvědčení; trošku šilhala, měla rázný krok a takový ten přeslazený terapeutický hlas, který se člověku brzy přejí. Sevřela mi ruku v obou dlaních, prohlásila, že mě moc ráda poznává a že si váží mého přispění – jako bychom stáli na stejné straně.

V soudcově kanceláři se nabídla, že promluví jako první. Hovořila pomalu a zřetelně, její dobře nacvičená promluva byla hodně akademická a využívala odborný žargon, takže se jí povedlo dodat absurdní argumentaci zdání učenosti. V jejím podání zněl požadavek svěřit čtyřletou holčičku cizímu člověku s kriminální minulostí téměř rozumně.

Když odložila poslední stránku svého posudku, poplácala mě po ruce a konejšivě se na mě usmála.

Teď jsi na řadě ty, synku.

Začal jsem tím, že jsem bod po bodu vyvracel argumenty z jejího proslovu; udržel jsem klidný tón, i když jsem spustil přednášku o šarlatánech a prodejných děvkách, které udělají za honorář cokoli. Pochopitelně za použití naprosto slušného výraziva. („Povrchní takzvaná hodnocení, která se neohlížejí na pacienta, v nejlepším případě balancují na hraně vědy a etiky. V horším případě zacházejí daleko za ni, a to velmi škodlivým způsobem. Já je každopádně pokládám za neomluvitelná. A obzvlášť krutá a škodlivá mi připadají, pokud je v sázce blaho dítěte.“)

Mortová a právník, který jí platil, oba zbledli. A právní zástupce Amyiny matky zrovna tak.

Ale soudce měl co dělat, aby potlačil úsměv. Všem poděkoval a schůzku ukončil. Joan Mortová odkráčela jako první a přišlo mi, že už zdaleka nerázuje tak temperamentně.

Příštího rána mi soudce zavolał a požádal mě, abych se s ním sešel.

„Smím se zeptat proč, Vaše Ctihodnosti?“

„Rád bych si s vámi promluvil.“

„O Amy?“

„Ne, to už se vyřešilo. A výsledek vás určitě nezarmoutí. Rád bych s vámi probral obecnější záležitosti. Pokud za svůj čas požadujete peníze, soud má jistý diskretní fond.“

„To není potřeba,“ opáčil jsem. „Ale můžete zaplatit oběd.“

Sešli jsme se v restauraci vyhlášené svými steaky, poblíž soudní budovy. Milo tam často zaskočí, když jde k soudu svědčit nebo má schůzku se státními zástupci. Jeho osobitý jídelníček zahrnuje tolik červeného masa, že by se jím nasytila rančerská ubytovna plná kovbojů, a nikdy jsem nezažil, že by svoji porci nedojedl a nechal si zbytek zabalit domů. Soudce, elegantní štíhlý šedesátník, uždíboval z miniaturního steaku a popíjel martini. Řekl mi, že se mu líbí můj styl a že by byl rád, kdybych se stal členem panelu soudních znalců.

„Je členem i Joan Mortová?“ zeptal jsem se.

„Je.“

„Tak na to zapomeňte.“

„Je to prostě jen seznam. A žádný seznam není dokonalý.“

„To máte pravdu. Ale do takového klubu prostě vstoupit nechci.“

„Máte vysoké nároky.“

„Snažím se.“

„Hmm,“ protáhl. „Nemlžíte a nevykrucujete se jako většina psychologů.“

„To už jsem o sobě slyšel.“

„Nenecháte si to aspoň projít hlavou? Měl byste to udělat právě kvůli lidem, jako je Mortová. Systém potřebuje vylepšit.“

„O tom nepochybuji, ale jsem se svojí soukromou praxí spokojen a opravdu nechci zabřednout do...“

Měl jsem na jazyku „do toho hnoje“, ale než jsem stačil vymyslet přijatelnější synonymum, soudce dokončil za mě: „Do té žumpy? Ano, občas zavání, že to musí být cítit na sto honů. Ale něco vám povím: za pár týdnů mě jmenují předsedou soudu a rád bych ji vyčistil. Nechcete mi pomoci, doktore Delaware?“

„Mám ukázat prstem na padouchy? Nejsem udavač.“

„Ne, ne, nechci po vás, abyste porušil svoje zásady. Jen odvádějte kvalitní práci a pomozte nám zvednout laťku. Momentálně jsem schopen garantovat správný průběh jen u svých vlastních případů. Až se stanu předsedou, budu mít teoreticky větší vliv, ale prakticky s případy ostatních stejně nic nezmůžu. V soudní síni je každý z nás svrchovaným pánem. Někteří moji velevážení kolegové by nedostali vyhazov, snad ani kdyby přímo před zraky spravedlnosti znásilnili kozu.“

Neubráníl jsem se úsměvu. „Už chápu, proč se říká, že spravedlnost je slepá.“

„Hahaha.“

„Proč se namáhat verbováním jednoho nového psychologa?“ zeptal jsem se.

„Někde se začít musí. Existuje spousta slušných znalců, někteří dokonce pracují pro nás. Ale ještě jsem se nesetkal

s takovou... razancí, jakou jste předvedl vy. Hodil by se nám někdo kurážný.“

„Jsem polichocen, Vaše Ctihodnosti, ale –“

„Klidně mi říkejte Steve.“

„Mě prostě na právní záležitosti neužije, Steve.“

Pokrčil rameny, rozparceloval zbytek steaku na drobné lichoběžníky, snědl je a zapil. Po chvíli se zase ozval: „A co byste řekl na tohle, Alexi? Nemusíte se stát členem panelu znalců, pro začátek vám budu přidělovat případy přímo já. A budu ponoukat své osvědčenější kolegy, aby dělali totéž. Nebudete si připadat jako prodejná děvka, protože budete pracovat přímo pro soud, ne pro jednu ze stran. Budete poskytovat objektivní informace.“

„A platit mě budete z toho diskrétního fondu?“

„Ne, budete placen jako všichni ostatní.“

„Účastníky sporu?“

„Od každého dostanete polovinu, takže o zainteresovanosti nemůže být řeč.“

„Steve, když lidi někomu platí, tak si začnou klást požadavky.“

„Jasně stanovím pravidla.“

„A krom toho budou účty dost vysoké,“ upozornil jsem ho. „Protože obvyklý postup – krátký rozhovor, pár psychotestů, sepsání posudku podle šablony – mi připadá jako špatný vtip. Správný přístup zabere mnohem víc času a čas jsou peníze.“

„Účtujte si, kolik chcete.“

„Účtoval bych si čas strávený návštěvami u klientů doma, návštěvami škol, rozhovory s širší rodinou, přáteli a dalšími lidmi, jejichž názory by mohly být relevantní. A taky čas

strávený na cestě – zkrátka veškerý čas, který tohle všechno zabere, podobně jako si ho účtují právníci.“

„Prostě od chvíle, kdy vypadnete ze své kanceláře, až do chvíle, kdy se do ní zas vrátíte. Případá mi to fér.“

„A taky bych trval na záloze splatné předem.“

„Bezevšeho.“

„A zdvojnásobil bych svoji obvyklou sazbu za terapie. Je řeč o velkých penězích, Steve.“

Odložil vidličku. „No tak vám nebudu přidělovat žádné sociální případy. To nevádí, ty se stejně málokdy vlečou.“

„Když dojdou peníze, právníci sklapnou kufry.“

Usmál se. „Nechce se vám do toho, a tak se pokoušíte nastavit nepřijatelnou cenu. Ale snažíte se marně, Alexi. Když se někomu nebude chtít platit, tak ať si stěžuje u mě. A upřímně doufám, že se vám bude finančně dařit, já vám prosperitu přeju. Už jste si odpracoval svoje na Západní dětské klinice. Můj syn tam pracoval jako farmaceut, takže vím, jak mizerně tam platí. Svůj kus práce pro veřejné blaho už jste odvedl.“

„Proklepl jste si mě.“

„Chtěl jsem se ujistit, že to, co jste předvedl u mě v kanceláři, je něčím podloženo. Máte působivý životopis a zkušenosti, se kterými obstojíte při křížovém výslechu.“

Hodil do sebe zbytek ginu s vermutem. „Ano, byl to pokus trochu vám pošimrat ego. Zadařilo se?“

Přešel jsem to mlčením.

„Vy jste se vážně zakopal na pozicích, co?“ povzdechl si. „Škoda přeškoda, mohl jste změnit věci k lepšímu.“

Mávl na číšníka, ať přinese účet.

„No dobře, zkusím to,“ řekl jsem.

„Výborně. Nedáte si dezert?“

„Ne, díky.“

„Tak já taky ne. A schovejte tu kreditku, platím já.“

„To nemusíte,“ namítl jsem.

„Nemusím, ale je to slušnost. A té bychom přece rádi viděli víc, Alexi – při našem hledání pravdy, spravedlnosti a správného amerického způsobu života.“

Odešli jsme z restaurace a předali zřízenci na parkovišti parkovací lístky. Soudce přijel zánovním černým Porsche 911. Když uviděl moji sevilla, poznamenal: „Vzpomínky na detroitskou minulost. Vidím, že jste loajální.“

Než jsem stačil cokoli říct, vklouzl za volant a sešlápl plyn. O kousek popojel, pak zastavil a mávl na mě, ať k němu dojdu.

Když jsem se naklonil k okénku, řekl mi: „Joan Mortová co nevidět rezignuje na svoje místo v panelu znalců, na to se spolehněte.“ Usmál se od ucha k uchu. „Kdyby nic jiného, aspoň umí reagovat na konstruktivní kritiku.“

3

Steve Yates se mi skoro dva měsíce neozval, a tak jsem usoudil, že si to rozmyslel. Ale krátce poté, co se v *Timesech* objevila zpráva, že se stal předsedou soudu, svěřil mi první případ, spor mezi dvěma dobromyslnými, starostlivými rodiči, které právníci s náturou pitbulů vyhecovali k nelítostnému boji.

Ze všeho nejdřív jsem si proklepl dotyčné právníky a zjistil, že oba za sebou mají vlastní nehezky rozvod. Pak jsem se postupně sešel s oběma rodiči a bohatě překročil doporučenou denní dávku vitriolu. Nakonec jsem si dohodl setkání s jejich třemi dětmi.

Působily vcelku vyrovnaně, i když na nich byla pochopitelně znát úzkost. Ignoroval jsem opakované telefonáty od právníků, znovu jsem se sešel s rodiči, řekl jim, že jsou fajn lidi, kteří se nechali svést na scestí, a že mají na vybranou buď urychleně změnit kurz, anebo riskovat, že se z jejich dětí stanou kandidáti na dlouhodobou terapii. Obou se to dotklo a začali protestovat. Matka zašla ještě dál a zpochyb-

nila moji kvalifikaci. Jen averze vůči ní zabránila otci, aby si přisadil.

Trval jsem na svém a pokračoval v roli zlého policajta. To je přimělo, aby uzavřeli dočasné spojenectví coby *dobří rodiče*. Pár dalších sezení, a souhlasili, že i když budou pokračovat v boji o peníze, potomky z toho vynechají. Řekl jsem jim, že to je to nejmenší, co pro ně mohou udělat, a když jsme se prokousali několika dalšími sezeními, konečně jsme se v otázce péče o děti dobrali rozumného řešení. Ve svém posudku jsem usilovnou snahu rodičů neopomněl zdůraznit. Soudce Yates mě citoval ve svém konečném rozhodnutí a pak dokumenty – s pozměněnými jmény účastníků – zaslal ostatním soudcům jako výukový materiál.

Překvapilo mě, jak rychle se záležitost vyřešila, a zjistil jsem, že část pětitisícové zálohy jsem ani nevyužil. Odeslal jsem zbylé peníze šekem oběma rodičům; od ženy mi přišla kartička s poděkováním prosycená květinovou vůní a lahvička kolínské značky Armani, od muže knížka o baseballu. Přijímat dary je neetické, a tak jsem kolínskou věnoval chlapíkovi, který mi provádí údržbu zahradního jezírka, a knížku místní knihovně.

Další případ mi soudce Yates přidělil za měsíc a půl. Taková frekvence mi vyhovovala, protože mi zbývala spousta času na pacienty, kteří ke mně chodili na terapii.

Druhý případ se od prvního lišil – dva slušní právníci pracovali pro dvojici naprosto nesnesitelných lidí. Nakonec jsme dospěli k dohodě, ale nedával jsem jí v dlouhodobém horizontu moc šancí. Přesto jsem měl pocit, že jsem udělal, co se dalo, a že snad dvěma už tak neurotickým dětem aspoň trochu usnadním život.

V tomhle případě jsem zálohu nejen využil, ale dokonce nestačila. Neobtěžoval jsem se vyúčtovat si zbylé hodiny.

Osm dní nato mi přistál na stole případ číslo tři. V rychlém sledu pak následovaly případy čtyři až sedm a do konce roku už jsem měl na kontě třináct posudků a dobrý pocit ze systému. Ať už je, jaký je.

V losangeleském okrese to funguje tak, že když se proti-strany nejsou s to rychle dohodnout, soud jim přidělí mediátora z řad vlastních zaměstnanců. Mediátory dělají sociální pracovníci a lidé s magisterským titulem v oboru psychologie a někteří jsou vynikající. Jsou ale zahlceni prací a rozhodovací řízení musí proběhnout rychle. Když se nepodaří snadno dosáhnout dohody, nehrozí za to žádné penále; spis se zkrátka označí jako nevyřešený, pošle se zpátky a následují dodatečné konzultace s psychiatry a psychology z panelu soudních znalců anebo s odborníkem, na němž se shodnou obě strany.

Anebo kterého jim doporučí předseda soudu.

Občas tenhle druhý krok uspěje, často ne. Protože chtít po lidech, kteří spolu nedokážou normálně komunikovat, aby se dohodli na něčem tak citlivém, jako je výchova dětí, je jako chtít po šimpanzovi, aby vyučoval fyziku.

A navíc, jak mě Steve varoval, každý soudce je ve své soudní síni svrchovaný pán, a zatímco někteří nakládají se svou autoritou moudře, jiní jsou Kaddáfíové v černých talárech, skoro odtržení od reality.

Když se případu ujal sám Steve, vyhlídky na úspěšné vy-

řešení byly skvělé. Když ho musel svěřit jinému soudci, výsledek byl nevypočitatelný jako hod mincí, i když jsem se snažil sebevíc. Čekal bych, že mě to přiměje s prací pro soud seknout, ale zjistil jsem, že špatné výsledky snáším líp, než bych čekal, protože šťastné konce mi přinášely nezměrné uspokojení. A dokonce i když to dopadlo mizerně, dařilo se mi aspoň poskytovat dětem podpůrnou terapii.

Ale popravdě řečeno v tom bylo ještě něco víc. V nových situacích člověk líp poznává sám sebe. Získal jsem doktorát ve čtyřiaadvaceti a krátce zvažoval, že vystuduju ještě práva, ale pak jsem dospěl k závěru, že by to nebylo nic pro mě. Protože já chtěl pomáhat, ne bojovat.

Ale světe div se, teď jsem zjistil, že poměřovat se v důvtipu s právníky je docela psina. A že mě ty šarvátky baví.

A platilo to i o případech, při kterých jsem musel svědčit před soudem. Když se mi to stalo poprvé – u případu číslo osm –, nervy mi jen hrály a měl jsem co dělat, abych na sobě úzkost nedal znát. Ale když jsem z lavice svědků odcházel, dmul jsem se samolibou spokojeností a od té chvíle se pro mě z výstupů před soudem stala vítaná adrenalinová zába-va. Většina právníků totiž nesahá Perrymu Masonovi ani po kotníky. A psychology pokládají za užvaněné sralbotky, takže nebývají připraveni na sebevědomé vystupování a asertivitu.

Vybudoval jsem si pověst důkladného a neoblomného parchanta a to mě většinou ušetřilo křížových výsledků.

Jednomu z partnerů ve špičkové právní kanceláři v Beverly Hills, „specializující se na rodinné právo“, který mi zavolal ohledně případu jedenáct, se moje reputace nedonesla. Sterling Stark nebyl do případu osobně zapojen, pracoval na

něm ale jeden z jeho podřízených a on cítil potřebu „osobně se do věci vložit“.

„Pročpak, pane Starku?“

„Přečetl jsem si váš posudek, doktore.“ Kratičká odmlka.

„Nelíbí se mi.“

„Beru na vědomí.“

„Budete ho muset změnit.“

„Prosím?“

„Chci, abyste ho změnil, doktore.“

„To neudělám.“

„Nechcete vědět, jaké změny si od vás přeji?“

„Ne.“

„Vůbec vás to nezajímá?“

„Za tím posudkem si stojím.“

„Říkejte si, co chcete. Změníte ho.“

„Proč bych to dělal?“

„Protože když to neuděláte, nechám vás předvolat k soudu jako běžného svědka, ne jako znalce. Víte, co by to znamenalo, doktore?“

„Povězte mi to, pane Starku.“

„Že za svůj čas nedostanete zapláceno.“

Mlčel jsem.

„Svážu vám ruce na celé týdny, *pane Delaware*. Vyrukuji s obviněním z neetického jednání, vznesu ho a odložím, pak ho znovu vznesu a znovu odložím. Budete na těch tvrdých lavicích v soudní budově vysedávat, až vám zmodrá zadek.“

„To nezní moc zábavně.“

„Taky to žádná zábava není. Takže si rozumíme?“

„Hmm,“ protáhl jsem.

„Kdy můžu očekávat –“

„Neočekávejte nic.“

Odminka. „Neslyšel jste, co jsem vám říkal? Já vás varoval.“

„Jen to na mě zkuste,“ opáčil jsem. „Parchante mizerná.“
Cvak.

Už se mi nikdy neozval.

Tou dobou, kdy Constance Sykesová zažalovala svou sestru Cherii Sykesovou a domáhala se opatrovnictví její šestnáctiměsíční dcery Rambly Pacifico Sykesové, jsem si myslel, že už jsem zažil kdeco.

Jenže tenhle případ byl od samého počátku odlišný. Jelikož Connie nebyla rodič, nemohla se obrátit na rodinný soud a zažádat si o svěřeni dítěte do péče tam. Její právník přišel s tvůrčím řešením – obrátit se na opatrovnícký soud a postavit žádost na tom, že Cherie je jako matka nezpůsobilá, což prý dokázala tím, že Connii dítě na tři měsíce „hodila na krk“.

Pro opatrovnícký soud jsem ještě nikdy nepracoval a k tomuhle případu jsem se dostal jen proto, že soudkyně Nancy Maestrová byla švagrová soudce Stepheny Yatese. Ten mezitím odešel do důchodu a doporučil jí, ať se na mě obrátí. Mělo to probíhat, jak jsem byl zvyklý od rodinného soudu – měl jsem vystupovat jako nestranný znalec pracující pro soud, ne pro žádnou ze stran.

Případ zněl zajímavě, tak jsem souhlasil, že se sejdu se soudkyní Maestrovou. Beztak jsem byl v centru, celý týden jsem chodil podávat svědeckou výpověď k případu několika-

násobné vraždy, který Milo loni vyřešil. Z kanceláře státního zástupce Johna Nguyena na West Temple Street jsem to do budovy opatrovníckého soudu měl jen nějakých pět minut pěšky.

Soudní síň Nancy Maestrové jsem našel snadno, byla dobře osvětlená a zela prázdnotou. Kancelář soudkyně se nacházela vlevo vzadu za soudcovskou lavicí. Vstup střežil robustní člen justiční stráže v béžové šerifské uniformě. Silné paže měl založené na hrudi. Na nose mu seděly tónované brýle – skla měla lehce bronzový odstín, kterému se dařilo odclonit jakoukoli případnou vstřícnost. Když jsem k němu došel, nehnul ani brvou. Neobměkčil ho ani můj úsměv.

H. W. Nebe stálo na jeho odznaku. Mohlo mu být mezi pětapadesáti a šedesáti, měl bílé vlasy a širokou tvář poznamenanou sluncem, která by mohla působit vlídně, kdyby tak urputně netiskl rty k sobě.

„Jsem doktor Delaware. Mám domluvenou schůzku se soudkyní Maestrovou.“

Nijak to s ním nehnulo. „Legitimujte se.“

Prohlédl si můj řidičský průkaz a znovu si mě důkladně změřil. „Zatím se posaďte, doktore.“

Minulý rok někdo napadl soudce trestního soudu v jeho kanceláři a pobodal ho. Šuškal se, že šlo o milostný trojúhelník, ale případ se dosud nepovedlo vyřešit, takže opatrnost H. W. Nebeho byla nejspíš opodstatněná.

Usadil jsem se v přední řadě sedadel v síni – na místě, kde sedává obžalovaný. Nebe s někým mluvil vysílačkou a dával si načas. Neslyšel jsem, co říká, ale nakonec ke mně stočil bronzová skla a pokynul mi prstem. „Pojďte.“

Zavedl mě do malého předpokoje. Vedly z něj dveře, na kterých oprýskaným černým písmem stálo *Kancelář soudce*.

Nebe zaklepal. „Vstupte,“ ozvalo se zevnitř.
Nebe se otočil ke mně. „To platilo vám.“

Steve Yates úřadoval v působivé kanceláři obložené dubovým dřevem, přesně takovém prostředí, v jakém si představíte soudce soudu vyšší instance. Nancy Maestrová se musela spokojit s obilným prostorem ani ne čtyři krát pět metrů, který byl zařízený lacinými policemi na knihy, dřevotřískovým stolem na poškrábaných kovových nohách, nepohodlnými židlemi a laptopem. Z okna měla výhled na městskou špínu a nebe, které se usilovně snažilo vypadat modře.

Vstala, potřásla si se mnou rukou a usadila se zpátky za stůl. Byla to hezká baculatá brunetka něco málo přes čtyřicet, s širokými pruhy světlefialových stínů nad zvědavými hnědými očima a s nápadnými lícními kostmi zvýrazněnými broskvou tvářenkou. Plné rty se jí leskly jako sklo. Místnost voněla parfémem White Shoulders. Na věšáku v rohu visely dva černé taláry. Nancy Maestrová na sobě měla světlou modrý kostýmek s krémovým šátkem volně ovnutým kolem krku, perlový náhrdelník a náušnice. Prsteny na obou ukazováčcích, ale žádný snubní.

„Dobrý den, doktore Delaware. Tak tohle jste vy.“

Tázavě jsem povytáhl obočí.

„Ten lišák. Tak o vás mluví můj švagr. A občas používá i další výrazy.“

„Třeba agresor.“

„Něco v tom stylu,“ řekla Nancy Maestrová. „A možná právě proto byste nám mohl pomoci s touhle patálií. Ty dvě

ženské jsou jedna bláznivější než druhá – koho je mi fakt líto, to je ta holčička.“

„Rambla.“

„Rambla Pacifico. Víte, co je Rambla Pacifico?“

„Ulice v Malibu.“

„Vidím, že se vyznáte v zeměpise, doktore Delaware.“

Pohodlně se opřela, vyndala z mísy na stole dvě miniaturní čokolády a jednu mi nabídla. Když jsem zavrtěl hlavou, prohlásila: „Fajn, tak já sním obě.“ Způsobně je sežvýkala, poskládala papírky a odhodila je do koše, na který jsem neviděl. „Ulice v Malibu, kde ta holčička byla počata. To je asi tak jediné, na čem se ty dvě bláznivky shodnou.“

Sklouzla pohledem k míse se sladkostmi, ale pak ji odstrčila. „Rambla Pacifico. Dostala jméno na počest té události. Má štěstí, že ji nezplodili třeba ve Schmucklerově baru.“

Zasmál jsem se.

„Tohle je poslední legrační věc, kterou ode mě o tom případu uslyšíte,“ řekla Maestrová. „Kolik toho víte o opatrovnickém soudu?“

„Moc ne.“

„Většinou řešíme nekontroverzní případy. Papírování k závětem a pozůstalostem, opatrovnictví nesvéprávných osob. Občas se objeví i opatrovnictví dětí, ale většinou se o ně nikdo nepřetahuje – lidi jsou naopak rádi, že se jich zbaví. Rodiče schizofrenici, rodiče závislí na drogách, kteří už péči nezvládají, rodiče zločinci, které odsoudili k dlouhému pobytu za mřížemi... Takže je potřeba děti oficiálně svěřit prarodičům, tetám, strýcům a tak. Chápete, kam tím mířím?“

„Je to úplně jiné než u rodinného soudu.“

„Tam bych nepracovala ani za nic, to už se radši budu zabývat kriminalitou gangů než tou špínou, kterou na sebe lidi neváhají nakydát, když se rozhodnou ukončit manželství.“

Stočila pohled stranou. „Jak to zvládáte?“

„Není to moje jediná pracovní náplň.“

„Taky se zabýváte terapií.“

Nemělo cenu zacházet do detailů, a tak jsem jen přikývl.

„No nic,“ řekla, „povím vám o případu *Sykesová versus Sykesová*. Je to ve skutečnosti zakuklený případ svěření dítěte do péče, a tudíž bych ho nejradši poslala k rodinnému soudu. Anebo rovnou hodila do stoupy. Protože je to úplná blbost.“

„Proč jste ho tedy přijala?“

„Protože mi podle zákona nic jiného nezbyvá.“ Přisunula se na židli o kousek blíže. „Mohu vám svěřit tajemství? Určitě ano, vždyť jste terapeut. Sekám latinu, protože mám zá-lusk na změnu působiště. Naskytla se mi šance na přeložení k trestnímu soudu. Jenže ve skutečnosti nejde jen o přeložení, ale o povýšení, protože bych rozhodovala případy, ve kterých se točí obrovské finanční částky. Velké bankovní a investiční podvody. Finanční případy byly moje první lás-ka, dělala jsem na nich jako žalobkyně, pak jsem si je vy-zkoušela z druhé strany jako obhájkyně a pak mě jmenova-li soudkyní. Jelikož mám bohaté zkušenosti, dostávala bych přednostně závažné případy firemní kriminality. Takže spor-né rozhodnutí je to poslední, co momentálně potřebuju – odvolání nebo nedejbože dokonce zrušení rozsudku. Přijala jsem ten zpropadený případ *Sykesová versus Sykesová* a byla bych vám vděčná, kdybyste mi pomohl vypořádat se s ním co nejčistěji a nejrychleji.“

„To chápu, ale potřebuju pracovat vlastním tempem –“

„To zase chápu já,“ skočila mi do řeči. „Nepokouším se vám podsouvat, jak máte dělat svou práci. Jen vám objasňuju svoje priority – chci, aby ten případ odsejpal. Nehodlám mu věnovat ani o vteřinu víc, než si zaslouží. Objektivní psychologická data by mi v tom mohla pomoci. Rozumíte mi?“

„Rozumím.“

„A vážně nechcete ani kousek čokolády? Pomáhá rozproudit endorfiny.“

Usmál jsem se.

„No dobře,“ přešla k věci, „takže *Sykesová versus Sykesová*. Neboli *Megera versus Nula*, tak tomu sama pro sebe říkám. Sykesová číslo jedna – Megera – je Constance. Zazobaná doktorka, bydlí ve Westwoodu v domě, který ji přišel na sedmimístnou částku, a může si dovolit poskytnout dítěti všechny vymoženosti a příležitosti, na jaké si vzpomenete. Jenže má smůlu, to dítě neprodila, a tak si k němu chce pomoci zkratkou. Neboli vyfouknout ho mladší sestře.“

Pootočila se na židli doleva a přejela si prstem upravené obočí. „Tím se dostáváme k Sykesové číslo dvě. K Cherii. Zaměstnaní jen příležitostná, v minulosti se dopustila několika přestupků, žije z toho, co si dokáže nabrat z kotle polívky vládní dobročinnosti. Počala to děcko pod malibuským sluncem a odmítá uvést otce. Bydlí v sešlém bytě ve východním Hollywoodu a malá Rambla nejspíš nebude navštěvovat výběrové soukromé školy.“ Zamračila se. „Až vyroste, možná si taky bude chodit pro polívku z vládního kotle, ale do toho mi nic není.“

„Takže Cherie má problémy, ale nic nenasmědčuje tomu, že by jako matka byla nezpůsobilá.“

„No právě,“ povzdechla si Nancy Maestrová. „Prokažte mi u ní nedostatek sebeovládání – anebo ještě líp, násilnické sklony. Předhodte mi páchání závažné trestné činnosti, drogovou závislost, cokoli, co by to dítě ohrožovalo, a budu mít čeho se chytit a všichni budeme moci odkráčēt domů s pocitem dobře vykonané práce.“

„Myslíte si, že u Connie by se ta holčička měla líp.“

V očích se jí zablýsklo. „To netvrdím. A až se s Connii potkáte, tak pochopíte proč. Jen hledám vhodný způsob, jak v rámci práva zajistit tomu dítěti maximální pohodlí a bezpečí.“

„Megera,“ zopakoval jsem po ní. „Takže Connie má nepříjemnou povahu?“

Neodpověděla, jen si hrála s mísou sladkostí. „Máte děti, doktore?“

„Ne.“

„Já taky ne. Vdala jsem se brzo, rozvedla se, dospěla. Jsem spokojená se svým životem, jaký je. Connie Sykesová mi připadá jako žena, která odkládala osobní vztahy kvůli kariéře, a teď zjistila, že zůstala sama, a chce bez čekání založit rodinu.“

„Na úkor své sestry.“

„Přesně tak. A jsme u další věci – u vztahu těch dvou. Nebo spíš u toho, že žádný neexistuje. Což ovšem Cherii nebránilo v tom, aby Connii hodila děcko na krk, když se jí zachtělo vyrazit si na cesty s nějakou rockovou kapelou.“

„Na jak dlouho?“

„Na osmdesát osm dní,“ odpověděla. „Conniiina právnička mluví o třech měsících, Cheriin právník to spočítal přesně na den a oponuje jí. Táhne se to přes celé stránky úmorně suchopárného čtiva. Vidíte, s čím zápolím?“

Přikývl jsem. „Byla Cherie se sestrou a dítětem během té doby v kontaktu?“

„Podle Connie zavolala jen párkrát, toť vše. Cherie tvrdí, že se snažila volat každou chvíli, ale nikdo jí telefon nebral. Když si přišla dítě vyzvednout, Connie jí ho odmítla dát. Strhla se kvůli tomu scéna u Connie v práci.“

„V její ordinaci?“

„Je to spíš laboratoř, Connie je patoložka. Prý si tam Ramblu brala, aby jí zajistila optimální péči. Než by ji odložila k nějaké paní na hlídání nebo do jeslí, pověřila své zaměstnance, aby jí pomáhali ,v patřičném rozsahu se dítěti věnovat'. Každopádně to skončilo tak, že se k ní Cherie přes zaměstnance protlačila a Ramblu jí vyrvala.“

Nancy Maestrová zkřivila tvář. „To je děs, jaká jména rodiče potomkům přilípnou. Představte si, že by měla aférku na Busch Drive. Prostě mi to nedá.“

„Takže Connie k děcku přilnula a Cherie ji o ten vztah připravila,“ konstatoval jsem. „A teď jsou z nich nepřátelé na život a na smrt.“

„Tak nějak se to dá shrnout, doktore... Smím vám říkat Alexi?“

„Budu rád.“

„Uhodil jste hřebík na hlavičku, Alexi. Connie se nejspíš těžko vypořádává s odloučením, ale moudře se o tom v žalobě ani slovem nezmínila, protože emocionální trable dospělých, kteří nejsou rodiči, soud ani v nejmenším nezajímají. Místo toho se ohání tím, že když k ní Cherie dítě odložila, jasně to dokazuje, že jednak není jako matka způsobilá, jednak chtěla, aby si Connie dítě nechala. Prý se na tom ústně dohodly a jen ,nízká míra sebeovládání' způsobila, že

Cherie dohodu nedodržela. Jinak Connie přihodila do žaloby ještě obvyklá nařčení: drogy, zhoubný životní styl, nevhodné prostředí pro dítě. Ty drogy se vztahují k tomu, že Cherii dvakrát zatkli za přechovávání marihuany – jenže to bylo před dvanácti a čtrnácti lety. Kromě toho ji ještě před devatenácti lety zatkli za krádež v obchodě – tehdy jí bylo osmnáct. Jak říkám, předhodte mi heroin, crack, metamfetamin, nákazu HIV, špinavé jehly, něco v tom stylu. Tráva a drobná krádež, to jsou pitomosti.“

„Cheriiny údajné charakterové vady v očích práva rozhodně neobstojí.“

„A popravdě řečeno, připadá mi jako mnohem vhodnější adeptka na mateřství než Connie.“

„Je srdečnější?“

„Srdečnější, přátelštější, víc společenská. Taky jsem ji viděla s tím dítětem a to se s ní očividně cítí dobře. S Connií jsem tu malou dohromady neviděla, protože jsme teprve na začátku a navíc si nejsem jistá, jestli chci šestnáctiměsíční mrně vystavit dalšímu odloučení od matky. Co myslíte?“

„Dobře děláte.“

„Fajn. Dám na vaši odbornou radu, až mě příště bude Conniina právnička uhánět, ať dám její klientce šanci předvést mateřské dovednosti.“

„Je neodbytná?“

„Je k nevydržení,“ prohlásila. „Mladá ženská, jmenuje se Medea Wrightová a pracuje pro právní kancelář Stark a Stark. Určitě víte, co jsou zač – exemplární ukázka právníků bez špetky morálky.“

„To by mohl být problém,“ poznamenal jsem.

„Proč?“

Pověděl jsem jí o svém zážitku se Sterlingem Starkem.

„To snad není pravda,“ zavrtěla hlavou. „Naváděl vás ke lži, parchant jeden. Ohlásil jste to?“

„Ne, jenom jsem ho odpálkoval.“

„Škoda. Mohl jste mu pěkně zavařit.“

„Neměl jsem zájem.“

„Sterling Stark,“ zopakovala. „Ale mám pro vás dobré zprávy, Alexi – už nežije. Před pár roky zkolaboval cestou od soudu na parkoviště. Měl honosný pohřeb, pozvali na něj všechny soudce. A pár jich prý i přišlo. No nic, důležité je, že se žádný střet zájmů nekoná a můžete vesele jednat se ctěnou Medeou Wrightovou.“

„Kdo zastupuje Cherii?“

„Nezávislý advokát z Valley, jmenuje se Myron Ballister.“
Zamračila se.

„Žádné eso.“

„To ani náhodou,“ přitakala. „Určitě si neúčtuje tolik jako právníci od Starka a Starka. Že je to neférový poměr sil? Jasně, ale Cherie má na svojí straně zákon, takže Medea s gusem podává jeden absurdní návrh za druhým, aby si aspoň mohla naučtovat co nejméně hodin.“

„A vy ty návrhy nemůžete prostě jen hodit do koše.“

Vzala si další čokoládku. Rozbalovala ji pomalu, snědla rychle. „Už se nemůžu dočkat, až odtud vypadnu a vrhnu se na souzení opravdových zločinců. Tak co? Můžu s vámi počítat?“

„Jasně.“

„Prima,“ usmála se. „A říkal jste, že nemáte děti? To vám pomáhá zachovat si objektivitu?“

„Ne,“ řekl jsem. „Jen to tak prostě vyšlo.“

Prohlížela si mě. „Jste ženatý?“

„Skoro.“

„Zasnoubený?“

„Mám dlouhodobý vztah.“

„Ale do závazků se nehrnete, co? Proč taky, život je příliš krátký na hloupé chyby. No nic, pošlu vám materiály.“

„Mám ještě jeden dotaz,“ řekl jsem. „Jak stará byla Rambla, když ji Cherie nechala u Connie?“

„Byla tam od svých šesti do devíti měsíců.“

„Tou dobou se dítě učí zvedat do sedu, leze, anebo už se dokonce pokouší stavět na nohy. A taky se začíná verbálně projevovat – žvatlá, říká *mama*.“

„No a?“ zeptala se.

„Pro rodiče je to zábavné období. Connie si ho asi užívala.“

„Je to relevantní?“

„Jen se snažím vžít do její situace. Abych pochopil, proč vyrukovala se svým požadavkem.“

„Možná na tom něco bude,“ řekla Nancy Maestrová. „Ale já mám stejný dojem, že hlavně sestru z duše nenávidí.“

4

Dva dny po schůzce se soudkyní Maestrovou mi soudní zřízenec osobně doručil domů kopii složky k případu *Sykesová versus Sykesová*. Patnácticentimetrový tlustospis obsahoval hromadu návrhů a protinávrhů, ze kterých jsem se nedozvěděl nic víc, než co mi už shrnula Maestrová. Přesto jsem si je slovo od slova přečetl, protože nepozorné rychločtení vede k problémům na lavici svědků.

Než jsem skončil, už mě po telefonu uháněli Medea Wrightová i Myron Ballister. Oba právníky jsem ignoroval, poslal jsem e-mail soudkyni a sdělil jí, že jakmile dostanu proplacenou zálohu, jsem připraven vyslechnout obě sestry. Odhadl jsem, na kolik moje služby asi celkem přijdou, a podle toho vystavil zálohovou fakturu.

Částka byla nižší než obvykle, protože případ vypadal jednoduše – Cherie Sykesová má na své dítě plné právo, pokud se protistraně nepodaří přesvědčit soud, že představuje jasnou a jednoznačnou hrozbu pro jeho bezpečí nebo psychosociální vývoj.

Maestrová mi příštího rána zavolala. „Jste rozený obchodník, Alexi. Všechno předem, žádné postupné vyúčtování?“

„Osvědčilo se mi to.“

Zasmála se. „Chráníte se před rozrušenými účastníky sporu? No dobře, schválím vám to a můžete si oťuknout Wrightovou a Ballistera. Oba už se celí třesou, aby si s vámi promluvili.“

„Už mi volali. Nezavolal jsem jim zpátky a ani to nemám v úmyslu.“

„Proč ne?“

„Budou mi omílat, co už sepsali do těch materiálů, a budou se snažit ovlivnit můj úsudek. A kdybych s nimi ztrácel čas, musel bych vám naučtovat mnohem víc. Za utrpenou újmu.“

„Neříkejte, že nemáte právníky v lásce.“

„O lásku nejde, Nancy. Život je prostě příliš krátký.“

Šek od soudu mi dorazil následující týden. Zavolal jsem Cherii Sykesové na domácí číslo a přivítal mě vzkaz na záznamníku podbarvený hudbou, která zněla jako zpomalená a zahuhňaná nahrávka Lynyrd Skynyrd.

„*Tady Ree. Nechte mi vzkazík. Pac a pus.*“ Zahihňání.

Rozhodl jsem se, že jí dám den, aby se mi ozvala zpátky, než to zkusím u její sestry. Zavolala mi za dvě hodiny.

„Zdravičko, tady Ree! Vy jste ten psycholog!“ Bylo jí sedmatřicet, ale podle zvonivého hlásku a zpěvavé intonace bych si ji klidně spletl s teenagerkou.

„Ano.“

„Už se nemůžu dočkat, až přijdete. Aby sme skoncovali s tou srač-... s tím, do čeho mě sestra zatahla.“

„Měla byste čas zítra v deset?“

„Jasně! Tak zítra nashle!“

„Máte moji adresu?“

Odmilka. „No jo, tu asi budu potřebovat. Teď mě asi máte za pitomce.“

Nadiktoval jsem jí adresu.

„Tak co?“ zeptala se. „Máte mě za pitomce? Nejsem pitomá, ať si o mně každý říká, co chce. Jenom jsem nervózní.“

„Nikomu nedělá dobře, když se ocitne před soudem.“

„Jo, ale to není hlavní důvod, doktore. To kvůli sestře. Je to zákeřná mrcha.“

Ale klidně jsi jí na osmaosmdesát dní svěřila svoje dítě.

„Popovídáme si o tom zítra,“ řekl jsem.

„Jasan. Budeme toho mít na povídání spoustu!“

Dorazila s pětiminutovým zpožděním a rozesmátě se omlouvala, že „zabloudila ve všech těch praštějších klikatejch uličkách“.

Bydlím v přísně geometrickém bílém domě na konci neznacené příjezdovky nad někdejší vozovou cestou vinoucí se z Beverly Glen na severozápad. Když už u mě člověk jednou byl, najde to snadno. Když ne, tak hodně štěstí.

Lidé, kteří ke mně přijdou poprvé, často chválí výhledy a spoustu světla v domě. Cherie „Ree“ Sykesová zůstala stát v obýváku s očima sklopenýma k podlaze. Potřásl jsem si s ní rukou. Měla ji chladnou a vlhkou a rychle ji stáhla, jako by se bála, že na ni pot něco prozradí.

Byla vysoká, s pevnou postavou a vlasy barvy pomerančové limonády, a vypadala nejen na svých sedmatřicet, ale spíš na víc. Dlouhou ohnivou hřívu měla staženou do copu, který jí sahal těsně nad zadek. Nad čelem s vráskami od slunce se jí nadouvala jemná ofina. Z uší jí visely dlouhé náušnice. V levém měla navíc nahoře v chrupavce černou kovovou pecku. Visací náušnice tvořily řetízky s miniaturními X na jednom uchu a O na druhém.

Piškvorková bitva.

Na dlouhé úzké tváři vynikaly vysoké lící kosti. Z tmavých, mírně sešikmených očí a širokých úst s plnými rty se dalo vyčíst, že bývala krásná. Jizva šikmo přes bradu, pleť připomínající vydělanou kůži a hluboké vrásky vypovídaly o dobrodružném životě.

Po levé straně krku se jí plazil vytetovaný indigový had, soudě podle trojúhelníkovité hlavy nejspíš nějaká zmije. Venku bylo teplo, ale měla na sobě kovbojskou košili s dlouhým rukávem – hnědou s černým sedlem a zapínáním na cvočky, která vypadala úplně nově. Pod přiléhavými džínsy se rýsovaly oblé boky a dlouhé nohy s velkými, širokými chodidly. Obutá byla v jasně zelených koženkových sandálech se středně vysokým podpatkem, které jí k metru pětasedmdesát, kterým ji obdařila příroda, přidávaly ještě pár čísel navíc.

Vysoká, ramenatá, mohutně stavěná žena s ošlehaným obličejem, která bezděčně vyvolávala vzpomínky na fotografie Walkera Evanse pořízené za prachových bouří na prériích.

Tedy až na to zdobení těla.

Odhadoval jsem, že dlouhými rukávy zakrývá další tetování. Moc platné jí to ale nebylo – modré, červené a zelené

kudrlinky se jí klikatily i přes hřbety rukou a klouby prstů. Nehty měla ostříhané nakrátko a nenalakované, ale drobné černé flíčky na některých naznačovaly, že si je spěšně odlakovala.

Gotička z prairie?

Žena, která se nenechá omezovat konvencemi.

Chvilku jsem ji nechal jen tak stát, protože přitom bývá hezky vidět, jak se lidé vypořádávají s nejistotou. Otočila se, vyhlédla z okna a na mě přitom vykouklo další tetování – čínské znaky na druhé straně jejího krku. Co já vím, klidně to mohla být přepsaná objednávka kuřete kung-pao s sebou.

Zase se obrátila ke mně a setkali jsme se pohledem. Usmál jsem se na ni. „Super výhled,“ řekla.

„Díky.“

„Fakticky mě mrzí, že jsem přišla pozdě.“

„Nic se nestalo, Ree.“

Některým lidem vadí, když je někdo hned zkraje osloví zdrobnělinou; berou to jako předčasnou důvěrnost. Ale Cherie Sykesová se uvolnila a vykročila ke mně, jako by mi chtěla zase podat ruku. Pak se zarazila, spustila paže podle těla a řekla: „Díky, doktore Delaware. Vážně vás potřebuju.“

Posadila se na můj odřený gauč a nervózně si žmoulala ruce. Na jednom zápěstí měla tenoučký červený náramek, na druhém kožený řemínek s kovovými cvočky.

„Musí to pro vás být těžké,“ řekl jsem.

„Je to peklo. A pořádně drahý peklo. I když mi Myron dal slevu.“

„To je od něj hezké.“

„Našla jsem si ho v telefonním seznamu. Nejspíš si o mně myslel, že jsem cvok, když jsem mu jenom tak zavolala.“ Nejistě se ošila. „Je hrozně mladej. Nikdy jsem u něj v kanclu nikoho neviděla a jako recepční používá mladou holku – skoro ještě děčko.“

„Dělá vám starost, jestli je dost zkušený.“

„Ne, ne, je bezva, fakt. A umí naslouchat. Prostě poznáte, když vás někdo chápe – víte, jak to myslím?“

Z jejího výrazu číselá naděje, že se podobně osvědčím taky.

„Je příjemné, když u někoho najdete porozumění,“ řekl jsem.

Ramena jí trošku poklesla. „Je to hrozný. Celá ta soudní tahanice. Odjakživa mi připadá, že lidi, co jsou posedlí posuzováním ostatních, jsou ze všech nejhorší.“

„Jako vaše sestra.“

Rázně přikývla. „Vždycky byla taková – ohrnovala nade mnou nos. Tohle je zase to samý.“ Sotva slyšitelně zaklela. „Nemá vlastní život, tak se snaží schramstnout ten můj jako rohlík k snídani.“

Vykulila oči. „Kde se to ve mně vzalo? To s tím rohlíkem. Tyhlety... jak se jim říká, metafory?... normálně nepoužívám.“

„Máte pocit, že se vás Connie snaží zhltnout.“

„Jo! Přesně tak! Začínáte to chápat, doktore Delaware... To je pěkný jméno, je indiánský? Já v sobě mám trochu indiánský krve. Prej čipevajský, aspoň máma to tvrdila. Jste taky částečně indián? Jste z toho státu – z Delaware? Tam jsem nikdy nebyla, ale určitě je tam krásně. Co myslíte?“

„Měli bychom se soustředit na vás, Ree.“

Z tváře jí vyprchala barva. Díky silné vrstvě bronzového make-upu jí nezbělel celý obličej, ale na tváři, na bradě a nad jedním okem se jí udělala světlejší skvrnka. „Nezlobte se, že jsem tak vlezlá.“

„To nic, Ree. Ale když se budeme držet tématu, tak tuhle záležitost vyřídíme rychleji.“

„Jasně,“ přitakala. „Čím rychleji, tím líp. Aspoň doufám.“

Začal jsem vývojem dítěte. Pamatovala si, jak se Rambla vyvíjela po tělesné i duševní stránce, ale neprojevovala nadměrnou mateřskou pýchu ani hlubší vhléd. Už jsem viděl matky, které působily zaujatěji, i matky, které toho nedovedly říct ani tolik.

O dceřině spánku a chutích referovala úplně normálně. A Rambla se podle všeho vyvíjela normálním tempem. Cheriino líčení se shodovalo s tím, co stálo ve zprávě pediatra z kliniky v Silverlake. Byl to jednostránkový dokument formulovaný tak obecně, že jsem doktora podezíral, že je píše podle šablony.

„K doktoru Keelerovi chodíte pravidelně?“ zeptal jsem se.

Světlá místa na její tváři ještě víc zbledla. „Ne tak úplně, jdeme vždycky k tomu, kdo má zrovna službu. Ale to je v pohodě, všichni doktoři jsou tam bezva. A Rambla je zdravá jako řípa, chodí na všechno očkování, nebaštím ty nesmysly, že očkování škodí. Kdepak, já chci, aby byla zdravá a v bezpečí.“

Sáhla do kabelky a vytáhla fotku. Nejspíš ji pořídila v ta-

kové té samoobslužné budce, kde vám to na počkání vyplivne čtyři snímky za dolar.

Držela na ní v náruči baculaté, přiměřeně velké tmavovlasé batole. Roztomilé děcko s roztomilým úsměvem, které váhavě mávalo do objektivu. Až na mírně sešikmené tmavé oči se matce moc nepodobalo.

„Je krásná,“ pochválil jsem ji.

„Je to moje srdíčko.“ Přeskočil jí hlas.

Vrátil jsem jí fotografii. „Popište mi běžný Ramblin den.“

„Jak?“

„Co dělá, když se probudí?“

„Přebalím ji, nakrmím a pak si hrajem.“

Vyčkával jsem.

„A pak... Někdy prostě zůstanem doma a jen tak se poflakujem.“

„Jaké hračky má ráda?“

„Na hračky ji moc neužije, dávám jí třeba prázdný krabice od ovesnejch vloček a mašle do vlasů a takový věci. Lžíce, ty přímo miluje. Bouchá s nima do všeho možnýho, je to děsně roztomilý.“

Usmál jsem se. „Takže se prostě poflakujete.“

„Taky chodíme ven. Beru ji na nákupy. Anebo se prostě jdeme jen tak projít. Chodí strašně ráda, hrozně ji baví používat ty mrňavý nožičky, co to jenom jde, a do kočárku nechce, dokud není úplně utahaná. Pořídila jsem jí takovej ten bezpečnej. Myslím kočárek. Na tom přece nebudu šetřit. Sehnala jsem ho v bazaru, ale je v super stavu, jenom zvenčí trochu poškrábanej.“ Zmínila značku. „Ta je dobrá, že jo?“

Prisvědčil jsem. „Takže spolu trávíte spoustu času.“

„Jsme spolu *pořád*. Jenom my dvě, jsme nejlepší kámošky,

ona je fakt bezvadný děcko.“ Rty se jí zachvěly. „Je to moje srdíčko,“ zopakovala a poklepala si na hrudník.

Odhodila si cop za záda, jako by házela kotevní lano. „Mám ji hrozně ráda a ona má ráda mě. Jakmile jsem zjistila, že jsem těhotná, tak jsem... Začala jsem o sebe dbát. Ze všeho nejdřív jsem si koupila vitamíny.“

„Těhotenské vitamíny.“

Zarejdila očima doleva. „Abych k vám byla upřímná – a taková k vám budu, doktore, vždycky k vám budu upřímná, úplně vždycky –, nejdřív jsem si koupila obyčejný vitamíny. Prostě jsem zašla do lékárny a vzala první, co mi přišly pod ruku. Protože jsem nevěděla co a jak. Ale pak jsem si došla na kliniku. V Malibu – tam jsem tehdy pracovala. Asi byste chtěl vědět, co jsem dělala. Drhla jsem boháčům baráky, takový ty luxusní sídla na pláži. Ne že bych já sama bydlela na pláži, pronajala jsem si karavan kus od Cross Creek Road – znáte Malibu?“

„Znám.“

„Takže víte, o čem mluvím. Jsou to sice karavany, ale je to tam pěkný a čistý, nestěžovala jsem si.“ S výdechem se opřela.

„Takže jste si došla na kliniku...“, nasměroval jsem ji k původnímu tématu.

„Jo. A tam mi řekli, že mám brát speciální těhotenský vitamíny, a tak jsem ty obyčejný vyhodila a koupila si je. Fakt jsem se o sebe starala, jak to šlo. Rambla se narodila velká, měla tři kila devadesát.“ Zachichotala se. Tím dívčím smíchem, který jsem slyšel na nahrávce na záznamníku. „Dostat ji ven, to teda byl zážitek, to vám povím.“

„Měla jste těžký porod?“

„Ne že bych si to chtěla jen tak pro srandu zopáknout,

doktore. Ale povedlo se, přežila jsem to ve zdraví a Rambla byla krásná. Tím neříkám, že si zasloužím metál nebo tak něco. Za to, že jsem se o sebe starala. To se prostě má.“

„Ale zdaleka to nedělají všichni.“

„Přesně tak! Ale pro mě to bylo důležité. Těhotenství – to, aby se mi narodilo zdravý děcko. Tak... tak jsem chtěla udělat, co se dá.“

„Změnil se vám život,“ konstatoval jsem.

„Víte o tom, že jo?“

„O čem?“

„O tom, co jsem prováděla dřív. No jasně. Nebudu to tajit, říkala jsem, že k vám budu upřímná. Takže jo, změnila jsem se. Protože Rambla je moje srdíčko, od začátku byla a fakt nechápu, proč bych to měla dokazovat nějaký soudkyni. Jaká vůbec je? Ta soudkyně.“

„Připadá mi rozumná.“

„No to fakt doufám – je to hrozně divný, když mě soudí někdo, koho vůbec neznám.“ Smích. „Proto se jí říká soudkyně, že jo. Já bych to teda nedělala za nic na světě. Takovou práci.“

Oči jí zvlhly. Podal jsem jí papírový kapesník. „Je to fakt těžký, doktore Delaware. Já jsem to nijak nevyprovokovala. To všechno ona.“

„Vaše sestra.“

„Ta svině,“ zavrčela. „A ne, nebudu se za to omlouvat, protože prostě říkám, co si myslím. Je svině, žárlí na všechno a na všechny. Neumí si sama nabrnknout chlapa, protože má pořád plný ruce práce, jak hrabe prachy a buzeruje všechny kolem, a tak mě teď chce připravit o to, co je moje!“

„Nikdy jste spolu nevycházely, vidíte?“

„Ne, nikdy. Teda počkejte, to není tak úplně pravda – když jsme byly děti, tak jsme spolu docela vycházely. Ne že bysme se zrovna milovaly a byly si bůhvíjak blízký. Ale snášely jsme se. Nikdy jsme jedna druhou nepraštily. Ani jsme se moc nehádaly.“

„Constance je o sedm let starší.“

„Jak to... No jasně, přečetl jste si to v papírech. Jo, je o sedm let starší, teda skoro o osm, takže jsme nikdy nebyly moc velký kámošky. Věkově je mezi náma náš brácha, s tím jsem se bavila víc, i když je kluk. Na rozdíl od Connie, ta se nikdy nebavila s nikým.“

„Je samotářka?“

„Přesně tak! To jste se trefil do černýho, doktore Delaware, je samotářka, nechápe lidi, nemá je ráda, mnohem víc se kamarádí s čísly. Matika, přírodopis, takový věci ji bavily. Když jí to táta dovolil, v jednom kuse měla nos zabořený v knížkách.“

„Váš táta neměl knížky rád?“

„Táta neměl rád nic, když se ožral. Po jednom pivu se směje, po dvou taky. Po třech ztichne. A když dojde na šestý, sedmý, osmý, tak je v obličejí rudej jako rak, nahrbí ramena a radši se mu klidíte z cesty, aby vás nepřeválcoval. Jako taková ta mašina, co se používá k uhlazování asfaltu, když se staví silnice.“

„Parní válec.“

„Jo, parní válec. Ne že by vás zmlátil nebo tak, ale stejně z něj jde strach, řve a rozbíjí věci. Když začne válcovat, je lepší jít mu z cesty. Takže když si Connie četla nějakou knížku z knihovny a on se zrovna přivalil k nám do pokoje a rozhodl se, že se mu to nezamlouvá, nadělal z tý knížky konfety. Prašný je, že jinak ho čtení taky bavilo.“

„To vás muselo děsit.“

„Jo,“ přikývla. „Bylo to děsivý, ale člověk se tomu naučil vyhejbat.“

„Kde byla vaše matka, když se tohle dělo?“

„Taky v lihu. Pití ji zmožlo rychleji než tátu a usnula jako dřevo.“

„Měly jste s Connií těžké dětství.“

„S Connií a s Connorem – to je náš brácha, ten, co se narodil mezi náma. Naučil se běhat jako rychlík, protože táta na něj řval ze všech nejvíc. Běhal pak ve škole, na střední i na veřejše. Dlouhý tratě, vyhrával medaile. Zvládnul uběhnout spoustu kilometrů.“

„Kde teď žije?“

„Nahoře na severu,“ odpověděla. „Má fajn rodinu.“

„Jací byli vaši rodiče, když se zrovna neopíjeli?“

„Oba pracovali. Máma dělala sekretářku u dopravní firmy a táta tam řídil kamión.“

„Takže býval často pryč.“

„Díkybohu.“

„Choval se k vám jinak než ke Connií?“

„Hmm... Musím říct, že jo. Jí dělal z knížek konfety. Mě na čtení moc neužil, zajímali mě spíš kamarádi než knížky – společenské život. Takže se žádný konfety nekonaly.“

„Vybíjel si na vás vztek jinak?“

„Ani ne. Popravdě řečeno, skoro mi neubližoval, protože mě měl ze všech nejradši. Říkal mi to. Když byl střízlivej. Ree, jsi moc hezká holka, dej si majzla, abys zůstala hezká a vdala se. Connie akorát leží v knížkách a tváří se, jako by zbaštila všechnu moudrost světa, to se žádnýmu chlapovi líbit nebude.“

„Takže Connie si to odnášela nejhůř.“

„Kdyby byla milejší, tak by to měla snazší.“

„Milejší k otci?“

„K němu, ke všem... Doktore Delaware, něco vám povím – tu holku odkojili na kyselý okurce. Tak to vždycky říkala máma. Nikdy se neusmála, uzavírala se do sebe, a když jste jí něco řekli, tak se tvářila, že vás nevnímá. Jako by si myslela, že je lepší než všichni okolo.“

„A pořád ležela v knížkách.“

„V knihovně byla víc než doma. Takže já jsem musela makat za dvě. Kdyby byli táta s mámou střízliví, tak by ji nejspíš dokopali k tomu, ať doma taky pomůže.“

„Jenže byli opilí, takže si Connie dělala, co chtěla.“

„Přesně tak.“

„A co vy, Ree?“

„Co já?“

„Taky jste si dělala, co jste chtěla?“

„Když jsem vypadla z domova, tak rozhodně.“

„A kdy to bylo?“

Sklopila tmavé oči k podlaze. „Už dávno.“

„Jak dávno?“

„Byla jsem hodně mladá, to přiznávám.“

Vyčkával jsem.

„V patnácti,“ odpověděla konečně.

„Utekla jste z domova.“

„Ne, prostě jsem odkráčela a nikdo se mě nesnažil zastavit.“ Zničehonic se usmála – nasadila úsměv vyprahlý jako Údolí smrti. „Dokonce mě ani nenahlásili jako pohřešovanou.“

„Jak jste to nesla?“

„Jestli mě to uráželo? Kdyby mi na nich záleželo, tak možná jo. Ale věděla jsem, že kdyby mě našli, bylo by to stejný jako předtím.“

„Musela byste se klidit z cesty opilému otci.“

„To taky,“ řekla. „Ale hlavně to byla šílená nuda. Vůbec nic se nedělo. Začínala jsem se bát, že to tak bude pořád, když tam zůstanu.“

„Kdežto když jste sama vyrazila do světa, zažívala jste dobrodružství.“

Prohlížela si mě. „Zažívala jsem ledacos. Použijete to proti mně?“

„Proč bych to dělal?“

„Alternativní životní styl. Tak to nazvala ta pitomá advokátka. Jako bych byla nějaký magor. Prostě jsem si žila, jak jsem chtěla, a nikomu jsem neubližovala. Tak mě kvůli tomu nesuďte, jo? Prosím. A co kdybysme mluvili o tom, co je teď, a do minulosti moc nezacházeli? Protože minulost je už jednou provždy fuč, ne snad?“

„Potřebuju se vás na pár věcí z minulosti zeptat.“

„Na co?“

„Měla jste někdy se sestrou nějaké finanční vazby?“

„Co tím myslíte?“

„Půjčila vám nějaké větší finanční obnosy?“

„Protože je zazobaná, kdežto já ne?“

„Protože ze závazků občas plynou potíže.“

„Já tyhle potíže nemám. Jsem se svým životem spokojená – kdybych chtěla zbohatnout, tak jsem zbohatla. Ale rozhodla jsem se, že si radši dopřeju radost a lásku. *Ona* se rozhodla jinak a koukněte, jak dopadla.“

„Zůstala sama.“

„Sama, vysušená jako mumie a úskočná jako lasička. Ale ji to netrápí, doktore. Fakt nemá ráda lidi. Proto dělá doktorku nad mikroskopem. Aby mohla dřepět v laborce a nemusela mluvit s pacienty. Taková byla vždycky. Pořád jenom studovat, studovat a žádný kamarádi, žádný večírky, žádná legrace. Když měl náš génius nos zabořenej v knížkách, tak si člověk netroufnul vkročit do pokoje.“

„Takže žádné finanční vazby mezi vámi dvěma nejsou.“

Ošila se. „Párkrát jsem si od ní půjčila. Malý částky. Ale vždycky jsem všechno splatila. A koukněte, čím mi splácí ona!“

„Co ji podle vás vedlo k tomu, aby na vás podala žalobu?“

„Nenávist,“ odpověděla. „Prostě zákeřná nenávist. Já jsem odjakživa byla ta hezcí, měla jsem kamarády. Odjakživa mě nenáviděla.“

„Ale proč myslíte, že vás pohnala před soud právě teď?“

„Na to se zeptejte jí.“

„Podala žalobu dva měsíce poté, co jste si u ní Ramblu vyvedla. Sehnat právníka a sepsat žalobu nějakou dobu trvá, takže to vypadá, že začala jednat skoro okamžitě.“

„No a co?“

„Možná se začala považovat za Ramblinu matku.“

„Do prdele s ní a s tím, za co se považuje!“

Přešel jsem to mlčením.

Cherie Sykesová se popotáhla za cop. „Omlouvám se. Jsem z toho... Ublížíje mi, hrozně se tím užívám. Jako by se mě snažila zabít.“ Zase si poklepala na hrud'. „Jo, asi to plánovala už od té doby, ale ne proto, že by jí na Ramble záleželo. Myslí jenom sama na sebe. Chtěla mi vyrvat srdce a koukat se, jak vykrvácím, jenže já jsem šla za ní a vzala jsem si svý srdíčko zpátky a to ona nesnesla. Myslela si, že když mi

poručí, co mám dělat, tak sklapnu a udělám to, protože tak to občas chodilo, když jsme byly děti.“

„Connie měla hlavní slovo.“

„Snažila se o to, a jak. A když jsem byla malá, tak jsem jí to žrala. Pak jsem prokoukla.“ Vysunula bradu. „Abych vám pravdu řekla, vypadla jsem z domova taky proto, abych se jí zbavila.“

„Nechtěla jste, aby vám poroučela.“

„Jo. A teď chce využít svoje prachy, aby mě... terorizovala. Společně s tou zkurvenou zazobanou právničkou z Beverly Hills.“ Luskla prsty. „Ale malá Ree si to nenechala líbit, šla a sehnala si vlastního advokáta, takže se ta mrcha může jít vycpat... Nemáte něco k pití? Ze všeho toho mluvení mi úplně vyschlo v puse.“

Přinesl jsem jí vodu.

„Díky, doktore. Potřebujete ode mě ještě něco?“

„Pojďme si popovídat o těch třech měsících, kdy se Connie starala o Ramblu.“

Bojovně povysunula bradu. „To ona furt omílá, že to byly tři měsíce. Bylo to osmaosmdesát dní.“

„Dobře, Ree. Povězte mi, jak k tomu došlo.“

„Bála jsem se, že se na to budete ptát. Proč na tom záleží?“

„Connie se tím ohání jako důkazem, že jste si přála, aby se dítěte ujala.“

Ree práskla hrnkem o stůl, až to zadunělo. „To jsou kecy!“

„Tak na čem jste se domluvily?“

„Na ničem jsme se nedomlouvaly,“ prohlásila. „Vůbec na ničem. Jednoho dne jsem si hrála s Ramblou a ona se u mě zničehonic objevila. Byla milá – úplně jako vyměněná. Přinesla mi pro Ramblu nějaký věci. Dětský oblečky, plínky – jako bych jí neuměla koupit plínky sama. Ty, co přinesla, byly

od blbý firmy a blbá velikost, ale to je fuk, poděkovala jsem jí, protože taková já prostě jsem, v každým vidím to nejlepší. A navíc mi ke štěstí nic nechybělo, tak jsem neměla důvod na ni nevražít.“

„Takže Connie se k vám chovala mile.“

„Jako by jí najednou záleželo i na někom jiným, a ne jenom na sobě. Dokonce mě pochválila, že se o Ramblu dobře starám – to teď ta její svinská advokátka popírá. Takže když mě poprosila, jestli si může Ramblu pochovat, řekla jsem jí, že jasně. Nevěděla, jak se to dělá, a Rambla začala kňourat, tak jsem ji musela naučit, jak má uvolnit ruce, aby se Rambla zase uklidnila.“

Tmavé oči se jí změnilly v úštěpky obsidiánu. „To byla chyba jako hrom. Něco ji učit. Tou dobou už kula pikle.“

„Plánovala, jak vás o dítě připravit.“

„Co jinýho? Nikdy dřív u mě nebyla, a teď za mnou najednou začala chodit.“

„Jak často vás navštěvovala?“

„Já nevím, tak jednou za tejdenn? Tak něco. Ne že by mi Ramblu hlídala nebo mi nějak pomáhala. Za celou dobu jsem si ani jednou večer nikam nevyrazila, brala jsem své mateřský povinnosti vážně. A než se zeptáte – jo, podsouvala mi peníze.“

„Podsouvala, ale vy jste si je nevezala?“ zeptal jsem se.

„Vzala jsem si je, proč bych si je nevezala? Nebyly to půjčky, byly to dárky. A byl to její nápad, já se jí o nic neprosila. Ještě toho trochu, půjčovala jsem si od ní dřív a všechno jsem jí vrátila a teď už jsem nechtěla žádný... jak jste tomu říkal?... závazky. Ale když se vnucovala, že mi něco dá, a když má víc peněz, než sama potřebuje, a mohlo to pomoci Ramble, tak proč si nevízt?“

od blbý firmy a blbá velikost, ale to je fuk, poděkovala jsem jí, protože taková já prostě jsem, v každým vidím to nejlepší. A navíc mi ke štěstí nic nechybělo, tak jsem neměla důvod na ni nevražít.“

„Takže Connie se k vám chovala mile.“

„Jako by jí najednou záleželo i na někom jiným, a ne jenom na sobě. Dokonce mě pochválila, že se o Ramblu dobře starám – to teď ta její svinská advokátka popírá. Takže když mě poprosila, jestli si může Ramblu pochovat, řekla jsem jí, že jasně. Nevěděla, jak se to dělá, a Rambla začala kňourat, tak jsem ji musela naučit, jak má uvolnit ruce, aby se Rambla zase uklidnila.“

Tmavé oči se jí

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!